

Kázeň z ev. večerných Služieb Božích v Bratislave (Zborová sieň, Legionárska 6), 15. 11. 2022, 18.00 h, UT po Predposlednej nedeli v cirk. roku, ev: Mt 13, 47 – 50; ES 341, 686, 433; téma: **Môže milujúci Boh poslať niekoho do pekla?**

1. Petra 3, 18 – 19: „Telesne bol usmrtený, ale obživený Duchom, v ktorom aj zostúpil a kázal väzneným duchom...“

1. Petra 4, 6: „Lebo preto sa evanjelium zvestovalo aj mŕtvym, aby boli súdení síce po ľudsky v tele, ale aby žili Duchom podľa Boha.“

Kolosenským 2, 15: „Na Ňom (Ježišovi Kristovi) odzbrojil kniežatstvá a mocnosti a vystavil ich verejne posmechu, triumfujúc nad nimi.“

Milí bratia a milé sestry!

Neprajníci kresťanstva tvrdia, že peklo si vymyslela cirkev, aby v ľuďoch vyvolala strach a „vyľakané ovečky vohnala do svojho košiara“. Ak niekto z cirkvi v minulosti komusi hrozil peklom, nepochopil, že úlohou – misiou cirkvi je zvestovať evanjelium.

Na to, aby sme ľudí oslovili kresťanským posolstvom, peklo nepotrebuje. Privádzať ľudí k viere v Pána Ježiša Krista a do Jeho cirkvi sa nesnažíme tak, im budeme hroziť peklom. Ved' **nie strach z pekla, ale láska k Bohu, ktorý tak miloval svet, že svojho jednorodeného Syna Ježiša ako výkupné – obeť za naše hriechy – má byť motiváciou veriť v Boha** a hľadať Jeho blízkosť.

To, že ľudí nestrašíme peklom však neznačí, že peklo neexistuje. Neznamená to ani, že budeme tvrdiť, že síce jestvuje, ale je a zostane prázdne.

Niečo také by sme mohli urobiť iba vtedy, keby si cirkev sama určovala obsah svojho zvestovania a menila ho, kedy a ako sa jej zachce. Potom by kázala to, čo práve vyhovuje poslucháčom, nie biblickú pravdu. Práve **Biblia je prameňom viery a pravidlom života. Preto cirkev vo svojom zvestovaní nemôže vynechať to, čo sa jej alebo jej poslucháčom nepáči a venovať sa iba obľúbeným témam.**

Hoci cirkev o pekle nehovorí často, jeho existenciu nezamľčuje. A to preto, lebo tak robí Biblia.

V Starej zmluve je veľa zmienok o „šeole“ – ríši mŕtvych. Tá však nie je chápaná ako protipól k životu v „nebí“ po smrti. Nádej na život po smrti nie je v SZ veľmi výrazná.

Starozmluvné chápanie „života“ po smrti charakterizuje žalm judského kráľa Chizkiju, „keď bol chorý a vyzdravel zo svojej choroby“ (Izaiáš 38, 9): „Povedal som: V polovici svojho života **musím odísť, do brán podsvetia som vykázaný** na zvyšok mojich rokov. Povedal som: Neuvidím viac Hospodina v krajine živých... Ved' **podsvetie Ti nemôže ďakovať, ani smrť Ťa neoslavuje**; tí, čo zostupujú do hrobu, nedúfajú viac v Tvoju vernosť. **Len živý, živý Ti ďakuje ako ja dnes.**“ (Iz 38, 10.11.18.19) Skutočnosť, že sa nám po smrti otvára nový život, teda nie je samozrejým procesom. Nový život je umožnený výlučne tým, že Kristus svojím zmŕtvychvstaním zlomil moc smrti. **Až od Veľkej noci**

nadobúda otázka, čo sa s nami stane po smrti, skutočný význam.

Pán Ježiš o pekle nehovorí veľmi často. Predsa sú miesta v Písme sv., kde **Ježiš o pekle nehovorí** v zmysle všeobecnej „ríše mŕtvych“, ale **v zmysle miesta alebo stavu definitívneho odlúčenia od Božej prítomnosti v dôsledku konečného zlyhania života človeka**. Napríklad v príbehu o boháčovi a chudobnom Lazárovi (Lk 16, 19 – 31) sa výslovne hovorí o „*veľkej priepasti*.“ Alebo inde Ježiš varuje: „*Nebojte sa tých, ktorí zabíjajú telo, ale dušu nemôžu zabiť; bojte sa skôr Toho, ktorý aj dušu aj telo môže zahubiť v pekle*“ (Mt 10, 28). Zase inde hovorí Ježiš o „*tme*“ (Mt 8, 12; 22, 13), do ktorej sú ľudia vyhodení, alebo o „*vzkriesení k súdu*“ (J 5, 29). Pán Ježiš zvestuje, že po smrti nastane rozdelenie: jedni budú prebývať v Božej blízkosti (v nebi), ďalší preč od Božej lásky (v pekle). Toto **rozdelenie je výsledkom Božieho – Kristovho súdu, ktorému sa žiadny človek po smrti nemôže vyhnúť**.

Téma posledného súdu sa tiahne celou Novou zmluvou. Iste, je možné namietat: **Ako môžeme hovoriť o Bohu ako o láske, ak Boh navždy vylučuje ľudí zo spoločenstva so sebou?** Nevylučuje sa zvestovanie milujúceho Boha s posolstvom, že na poslednom súde budú niektorí od Boha večne zavrhnutí?

Pýtajme sa: **Máme právo odmietnuť to, čo Ježiš jednoznačne vyhlasuje, a namiesto toho si vytvoriť vlastné „evanjelium“ bez posledného súdu a jeho výsledkov? To, že nám sa nepáči predstava posledného Božieho súdu s možnosťou odsúdenia neznamena, že tento súd sa neuskutoční**. Kto odsudzuje Boha, pretože nesúhlasí s tým, že by mohol poslať ľudí do pekla, neubližuje tým Bohu, ale v konečnom dôsledku sebe. **Keď cirkev hovorí aj o súde a pekle, nie je to z jej strany „psychologický trik“**. **Cirkev len pokračuje v tom, čo jej Kristus zveril a čo cirkev nemá právo meniť**.

V Novej zmluve sa pri opise pekla neuvádzajú žiadne podrobnosti. Až neskôr, v priebehu cirkevných dejín a kresťanského umenia, začal byť interiér pekla nápadito obsadzovaný trestajúcimi obrami, škeriacimi sa diablami a odstupňovanými trestami. Ako príklad môžeme uviesť „Božská komédia“ od Danteho Alighieriho alebo obrazy Herrada von Landsberga

<https://www.google.com/search?q=Herrada+von+Landsberg+hell&oq=Herrada+von+Landsberg+hell&aqs=chrome..69l57j33l10l160l3.9853j0j7&sourceid=chrome&ie=UTF-8#imgrc=BodPUeY936pxQM>

či Hieronyma Boscha <https://www.umeniesveta.sk/obrazy-na-mieru/hell-oil-on-panel225154>

Biblia hovorí iba toľko, že **jedným z výsledkom posledného súdu bude odlúčenie od Boha a naznačuje, že pôjde o údel nesmierne smutný a plný utrpenia**. Keď cirkev hovorí o pekle, nepoužíva ho ako projekčné plátno pre ľudské sadistické fantázie.

Je nutné zdôrazniť, že **ako kresťania môžeme o pekle hovoriť len tak, že vždy hovoríme o Ježišovi Kristovi**, a to súčasne **dvoma spôsobmi**:

(1) Na jednej strane Pán Ježiš Kristus prešiel za nás peklom na kríži, keď volal: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46). **Kristus si vytrpel peklo na kríži práve preto, aby tí, ktorí Mu dôverujú, neskončili v pekle.** Kto verí v Ježiša Krista ako Pána a Spasiteľa, nemusí sa pekla báť. Platí Kristov prísľub: „Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života“ (Ján 5,24):

(2) A po druhé, vyznávame, že Ježiš Kristus zostúpil do pekla. Biblické pasáže o tom (1Pt 3, 18 – 19; 4, 6; aj Kol 2, 15) hovoria, že **Kristus sa svojím zostupom do pekla dokázal ako víťaz nad všetkými Bohu nepriateľskými mocnosťami. Svojím zostupom do pekiel zároveň oslovil ľudí, ktorí v Neho vo svojom živote neuverili.**

Kristova moc a možnosti nekončia ani pri bráne pekla. To je slovo plné potešenia. Konečný súd patrí len Bohu. Pre nás vždy platí varovanie: „Nesúďte a nebudete súdení; nepotupujte a nebudete potupení; odpúšťajte a bude aj vám odpustené“ (L 6, 37). Nie je na nás, aby sme Bohu radili, že by mal s ľuďmi naložiť spôsobom, ktorý zodpovedá nášmu ľudskému zmyslu pre spravodlivosť.

Tento zmysel pre spravodlivosť sa dá vyjadriť rôznymi spôsobmi. **Dôverujme Bohu, že bude súdiť správne**, aby sme jedného dňa spievali: „Všetky národy prídu a budú sa Ti klaňať, že sa zjavili Tvoje spravodlivé súdy!“ (Zjavenie 15,4)

Písmo sväté hovorí o poslednom súde otvorene: to, ako si počíname v našom živote, má dôsledky pre večnosť. Tu a teraz sa v našich životoch robia konečné rozhodnutia. Pán Boh je pripravený brať vážne rozhodnutie ľudí, ktorí nakoniec odmietnu Jeho oslovenie a chcú žiť bez Neho. **Nemal by mať Boh právo splniť želania tých ľudí, ktorí zámerne chceli žiť vo svojom živote bez Neho? Boh nás k sebe pozýva, ale nikomu nevnucuje svoju láskyplnú blízkosť.** To platí tu, v časnosti, aj vo večnosti.

Biblia nezatajuje, že „ľuďom je uložené raz umrieť a potom príde súd“ (Židom 9,27). **Tí, ktorí ignorujú večný horizont svojho života, si však zo svojho života nič nerobia. Hrozí im, že im unikne cieľ ich života: večný život v spoločenstve s Bohom. Túto najvyššiu vážnosť nášho života nesmieme zľahčovať.** Sväté písmo veľmi jasne hovorí, že **Boh nechce, aby čo i len jeden človek skončil v pekle.** Chce, aby „všetci ľudia boli spasení a došli k poznaniu pravdy“ (1Tim 2, 4).

Môže teda milujúci Boh poslať niekoho do pekla? – Kto sa zriekne Pána Boha, smeruje do pekla proti výslovnej Božej vôli. V žiadnom prípade nie je obeťou Božej svojvôle. „Lebo

neposlal Boh Syna na svet, aby odsúdil svet, ale aby ho spasil. Kto verí v Neho, nebude súdený. Kto neverí, už je odsúdený, pretože neuveril v meno jednorodeného Syna Božieho“ (Ján 3, 17 – 18). Od Boha nás nemôže odlúčiť ani utrpenie, ani smrť, len naša vlastná nevera a zatvrdilosť srdca. Amen.

Použitím myšlienok Gottfrieda Martensa: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)